

[Inger Stilling Pedersen]

hed for at tale, måske ikke med deres forældre, men så med en lærer eller med andre voksne, sådan at man kan få ordnet problemerne.

Jeg ved også, at der i mange kommuner virkelig er et godt samarbejde. Det er, som om man siger: skolen gør det ikke godt nok, socialforvaltningen gør det ikke godt nok. Det gælder nok nogle steder, men mange steder fungerer det virkelig godt, og jeg ved, at som lærer har man pligt til at følge børnene og lægge mærke til, om de ikke trives, om der opstår problemer, eller hvad der kan være i vejen, og sørge for, at der bliver gjort noget ved det. Jeg tror virkelig, der er mange muligheder i dag. Men problemerne løses ikke ved, at der et eller andet sted sidder en fjern person, som så skal sige, hvad der er bedst for dig. Skal der virkelig ske noget, så skal man have det tæt på.

Så er der dette med, at børnene skal stille krav. Der kommer en fra radioen og interviewer, og så siger man: nå, hvad har I så at klage over her? Hvad er I så utilfredse med, for der må jo være noget? Det er i mange tilfælde de voksne, som fortæller børnene, hvordan de skal opføre sig, hvilke krav de skal stille. Det villé jo være rart, hvis man i stedet fortalte dem, hvad de kunne yde for samfundet, hvilken indsats de havde mulighed for at gøre, i stedet for altid at sige: de krav har jeg.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi, når vi har med børn at gøre, både giver dem frihed og giver dem ansvar og ikke lader dem tro, at man bare sådan kan gøre, hvad man har lyst til – det er der heller ingen voksne der kan – det giver mange problemer siden hen.

Man taler meget om barnets tarv. Hvad er det bedste for barnet? Det kan vi nok aldrig blive enige om, for vi har forskellig opfattelse af samfundet. Man kan jo også bruge børnene i spillet om det samfund, man måske engang ønsker sig, og derigennem påvirke dem og skabe mange problemer.

Jeg tror, det er meget mere vigtigt, at vi sørger for at se på barnets og den unges grundlæggende behov for trykthed og omsorg og kærlighed, for et sted at høre til, for noget at tro på, en mening med tilværelsen. Det er jo mangelen på mange af disse ting, der skaber de meget store problemer i dag.

Derfor vil kristeligt folkeparti da godt være med til at se på, hvad vi kan gøre for at

give børnene bedre vilkår. Men det gøres i hvert fald ikke ved, at man laver en eller anden institution langt væk. Jeg tror overhovedet ikke, den vil få nogen betydning. Men lad os virkelig for alvor sætte ind på, hvad der er barnets tarv, og ikke først og fremmest på, hvad de voksne ønsker, og hvordan de ønsker at påvirke børnene.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Det var en overraskende tale fra kristeligt folkepartis repræsentant, vi lige hørte, kristeligt folkeparti, som jo i tide og utide gør sig til talsmand for familierne og børnene og vil være de svages garant i denne regering. Og så står fru Inger Stilling Pedersen og argumenterer imod dette beslutningsforslag, som om alt er i skønneste orden og familierne bare kan tage sig sammen!

Er kristeligt folkeparti ikke bekendt med, at rigtig mange børn i vores samfund har det ualmindelig dårligt? Hvis fru Inger Stilling Pedersen havde set lokal-TV i går aftes, ville hun vide, at der hvert år er i hundredvis af børn, der forsøger at begå selvmord, og det, de argumenterer med – når det altså ikke lykkes for dem – når de bliver spurgt, hvorfor de gør det, er, at det er, fordi de mangler trykthed, fordi de mangler varme, fordi de mangler kontakt. Det er ofte børn af familier, hvis rammer for at give dem den kærlighed er dårlige, og det ansvar hviler altså på politikerne. Det hviler ikke på forældrene selv, for vi er nødt til at give forældrene muligheder og rammer for at kunne give deres børn den kærlighed, der skal til, for at vi ikke skal høre på statistikker som dem, vi hørte i går aftes: et par hundrede børn forsøger at begå selvmord hvert år, og det er børn i 10–12 års alderen.

Jeg synes, det var en ejendommelig tale, kristeligt folkeparti her holdt, også ud fra den betragtning, at der jo rent faktisk er officielle tal for, at 15.000–20.000 børn lider af omsorgssvigt, ikke har de rammer. Og dér synes jeg nok, det politiske ansvar må hvile tungt på kristeligt folkeparti.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KrF):